

Τέλος αἱ πλύντριαι, οἱ νοσοκόμοι ὡς καὶ οἱ ἐρχόμενοι ἐν γένει εἰς συνάφειαν μετὰ τοῦ πάσχοντος, ἀν καὶ καθαρίζόμενοι πάντοτε, ν' ἀποφεύγωσιν ὅσον τὸ δυνατὸν τὴν συνάφειαν μετὰ τῶν ἔξω ἐν τῇ πόλει.

Ναί, συμπατριῶται, μόνον διὰ τῶν μέτρων τούτων θὰ λυτρωθῶμεν τῆς ἀσθενείας· ὅθεν ἀς πραγματοποιήσωσιν οἱ ἀρμόδιοι ὅσα γράφω, διότι ἐκτὸς τῆς ἀπαισιότητος καὶ τοῦ κινδύνου, εἶνε καὶ ἐντροπὴ πλέον.

Τάχα δὲν μᾶς ἀρκεῖ ὅτι ἕνεκα τῆς ρυπαρότητος καὶ ἀμελείας μας εἰς πλείστα χωρία ἡ φθειρα ἐπωνομάσθη ἑλληνικὸν ζώφιον; Θέλετε νὰ ὀνομασθῇ καὶ ἡ εὐλογία ἑλληνικὸν πάθος, ὡς ἡ ἑτέρα βρωμερὰ ἀσθένεια ἔλαβεν ἄλλην ἑθνικὴν ὀνομασίαν καὶ ὅπως ἡ ἀσθένεια τῆς ὀφιοπλοκάμου μεδούσης, ἀναφανείσης ἐν Πολωνίᾳ, ἐκλήθη πολωνικὸν τριχωμα;

Φαλές

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Τίς μετὰ τῶν βουλευτῶν εἶνε ὁ μετριώτερος καὶ εὐφρόντερος; περὶ τὰς ἐκφράσεις; ὁ κ. Δημητρακάκης. Τίς δὲ ὁ ἔχων τὴν ἀσθενεστέρην φωνήν; ὁ κ. Στεφανίδης. Τίς ὁ βροντοφωνότερος; ὁ κ. Κοντόσταυλος. Τίς ὁ πάντων ρητορικώτερος; ὁ κ. Πετρίτσος. Τίς ὁ ἀποτελῶν μόνος τοῦ ὀλόκληρου ρητορικῶν οἰκοδόμημα, ὅπερ καὶ ὁ διαπρεπέστερος ἀριτεκτικῶν τοῦ λόγου ἤθελε ζηλεύσει; ὁ κ. Στουρνάρας. Τίς ὁ ἐγκρατέστερος τῆς γαλλικῆς γλώσσης κάτοχος; ὁ κ. Μάνδαλος. Τίς ἐκ τῶν γεροντοτέρων βουλευτῶν ὀμιλεῖ ὡς

νεώτερος; ὁ κ. Στεφανόπουλος. Τίς δὲ ἐκ τῶν νεωτέρων ὡς γεροντότερος; ὁ κ. Βούλγαρης. Τίς ἔχει ἴδιον σύνολον πολιτικῶν ἀρχῶν; ὁ κ. Ζέγγελος.

Παρά τινι ἀπαντᾷ τὸ ὑπερφυσικὸν τοῦτο δῶρον τοῦ νὰ ἔχη ρητορικὰ ἐλαττώματα συνιστῶντα ὑπερβολὴν πλεονεκτικμάτων; ὁ κ. Λούντζης. Τίς ὁ λεπτότερος, βαθύτερος καὶ ἀγγιχούστερος περὶ τοὺς σαρκασμούς; ὁ κ. Κουκούλεζας. Τίνες δὲ ἐκ τῶν βουλευτῶν τιθέμενοι εἰς χύτρον καὶ βραζόμενοι δύνανται νὰ παραγάγουν σκευασίαν, ἐξ ἧς ὁ κ. Κρίνος θὰ κατάρθου νὰ πλάσῃ ἀριστον ἀρχηγόν; Αὐτοὺς δὲν τοὺς λέγομεν, διὰ νὰ μὴ τοὺς τρομάζωμεν. Δὲν φεῖδεται ὁμῶς αὐτῶν ὁ ἐκφέρων τὰς ἀληθείας ταύτας,

ἕκτακτος ἐν Ἀθήναις ἀνταποκριτῆς τοῦ ἐν Κωνπόλει
«Νεολόγου.»

ΜΠΟΥΡΔΟΥΣΗΣ

Σὺν νὰ μὴν ἦσους καὶ σὺ μέγας ἀνὴρ, Μπουρδούση,
ξεψύχισες καὶ πέρασε βουβὰ ὁ θάνατός σου·
δὲν βρέθηκ' ἕνας ποιητὴς τὴν λύρα του νὰ κρούσῃ,
κ' οὔτε στεφάνι βάλανε 'ς τὸ νεκροκράββατό σου!
Μία δὲν βρέθηκε ψυχὴ μὲ δάκρυ νὰ σὲ λούσῃ,
σὺν νὰ μὴν ἦσους καὶ σὺ μέγας ἀνὴρ, Μπουρδούση!

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἴδ. ἀριθ. 458)

Μετὰ δύο ἡμέρας τὴν νύκτα οἱ Πρώσοι περὶ τοὺς διακοσίους πενήκοντα διευθύνθησαν σιωπηλῶς πρὸς τὸν φαῖν Ἰόφον καὶ ὅταν ἐξημέρωσεν, ὁ γιγάντιος βράχος καὶ οἱ παρακείμενοι ἦσαν περικυκλωμένοι πανταχῶθεν.

Ὡσεὶ οἱ Πρώσοι ἐδικαιοῦντο νὰ ἐλπίζωσιν, ὁ τρομερὸς ἕκτακτος εἶχε διέλθει τὴν νύκτα ἐν τῇ κρυψυγέτῳ αὐτοῦ· ἦτο ἀδύνατον νὰ διαφύγῃ τὰς χειράς των. Συλλαμβανόμενος ὁ Λυκογιάννης ἀμέσως θὰ ἐτουφεκίζετο.

Τῇ διαταγῇ τοῦ ἀρχηγοῦ, ἡ προσβολὴ ἤρξατο. Ἐνῶ μὲρος τοῦ στρατοῦ ἐκυρίευσεν ἐξ ἐφόδου τὸν φαῖν Ἰόφον, οἱ κατὰ μῆκος παρατεταγμένοι ἐν τῇ δάσει στρατιῶται ἕσταντο ἔτοιμοι νὰ πυροβολήσωσιν. Ἐπειδὴ πρὸς τὸ μέρος τοῦτο δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ πλησιάσωσιν τοὺς βράχους, ἕνεκα τοῦ προτειχίσματος ἐκ θάμνων, ὅπερ ὑπερήσπιζεν αὐτοὺς,

οἱ στρατιῶται ἤναψαν δάδας, ἀς ἔρριψαν ἐν μέσῳ τῶν βράχων καὶ μετ' ὀλίγον τὸν φαῖν Ἰόφον κατεκάλυψαν φλόγες καὶ καπνός.

Ἐπιπτε ψιλὴ καὶ πυκνὴ βροχὴ καὶ ἀσθενὴς μόνον ἀνεμος προερχόμενος ἐκ τοῦ βορειοδυτικῶν ἀπεδίωκε τὰς φλόγας ἐκ τοῦ βραχάδου ὄροπέδιου.

Μόνον οἱ θάμνοι καὶ αἱ βάτοι, μικρὸν τετράγωνον λόχμης καὶ τινα δενδρόλλια ἐκάησαν.

Ἄλλ' ἐκ τοῦ δάσους ὁ φαῖν Ἰόφος ἦτο προσιτός. Ἡ εἴσοδος τοῦ ἀντροῦ εἶχεν ἀνακαλυφθῆ. Δὲν ὑπῆρξεν ἀμφιβολία, ἡ τρώγλη τοῦ τρομεροῦ ἀτάκτου, τοῦ ἀγριανθρώπου, τὸν ὁποῖον ὠνόμαζον Λυκογιάννην, ἦτον ἐκεῖ· τὸ ὑπὸ τῶν ποδῶν του πεπατημένον ἔδαφος, ἡ κάλαθος, σωρὸς σχιδάκων, καὶ μεγάλη ποσότης χοχλιῶν ἐμαρτύρουν περὶ τούτου.

Δύο στρατιῶται ἤναψαν δάδα καὶ ἐξ ἄλλοι προπορευόμενοι, ἔχοντες τὰ πυροβόλα φέροντα τὰς λόγχας, εἰσῆλθον εἰς τὸν δρομίσκον, ὅστις ἦγεν εἰς τὸ ἀντρον.

Πρώτην ἤδη φορὰν ἀπὸ τῆς ὑπάρξεώς της ἡ σκοτεινὴ κατοικία τοῦ Λυκογιάννη ἐφωτίσθη ἐντελῶς. Οἱ στρατιῶται παρετήρησαν ὅτι ἡ ἐκ ξηρῶν φύλλων στρωμνὴ ἦτον ἀκόμη ζεστὴ, τοῦθ' ὅπερ ἀπεδείκνυεν ὅτι ὁ Λυκογιάννης εἶχε διέλθει τὴν νύκτα ἐν τῇ σπηλαίῳ. Ἀλλὰ μάτην ἐζήτησαν πανταχοῦ, διηύθυναν τὰ φῶς εἰς ὅλας τὰς ὁπὰς, τὰς κοιλότητας, ὁ Λυκογιάννης δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ, ὁ Λυκογιάννης δὲν τοὺς ἐπερίμενε, εἶχε γίνεαι ἄφαντος.

ψηλός, ψηλός, πελώριος, σάν πύργος, σάν πλατάνι,
 με πρόσωπ' ὀλοπόρφρο, με μάτια νυσταγμένα,
 ξεσκούφωτος, ξυπόλυτος ὡτάν τὸ Λυκογιάννη
 ὄλοι μπροστά τους σέ βλέπαν καὶ μίλαγαν γιὰ σένα.
 Κ' ὅταν κἀνείς ποῦ σέ χανε ρωτοῦσε—τί νὰ κἀνῃ;
 τότε ἐθέριευσ; ἐσὺ μπροστά του σάν πλατάνι!

Εἰς τοῦ Σταδίου τὴν βοή καὶ τὴν ἀνθρωποζάλη,
 τὴν μία του ἐστήλωνε γιγάντινη ποδάρια
 ἔς τὸ ἕνα πεζοδρόμιο, ἔς τὸ ἀντικρὺ τὴν ἄλλη,
 καὶ φώναζε—διόδια πλερῶστε μιὰ πεντάρια
 Τὸν ἔπερνε γιὰ κολοσσό, γιὰ στήλη, γιὰ βουβάλι,
 εἰς τοῦ Σταδίου τὴν βοή καὶ τὴν ἀνθρωποζάλη.

Ἐκεῖνος τότε ἀπλόνοντας μιὰ χέρα σάν σανίδα,
 ἔμοιαζε σάν ἐλέφαντας με δυὸ θεοδοντάρες,
 ποῦ τὴν μακρυὰ του κἀποτε ξαπλώνει προβοσκίδα,
 καὶ πέρν' ὅ,τι τοῦ δώσουνε, ψωμί, τυρί, πεντάρες!
 Κ' ἀκόμη ἔμοιαζε θαρρῶ ρωμαϊκὴ ἀψίδα
 ὅταν ἔς τὸ δρόμο ἄπλωνε μιὰ χέρα σάν σανίδα!

Τότε τρελλοὶ φωνάζανε χιλιάδες διαβάται,
 —νὰ ὁ Μπουρδούσης, κι' ἔδειχνε καθένας με τὸ χέρι,
 — νὰ ὁ Μπουρδούσης, ἔλεγαν κομποὶ ἀριστοκράται,
 — νὰ ὁ Μπουρδούσης ἐκραζαν παιδιὰ γυναῖκες, γέροι,
 — νὰ τὸν Μπουρδούση μας καὶ σεῖς, ὦ ξένοι, χαιρετᾶτε,
 θεότρελλοι ἐφώναζαν χιλιάδες διαβάται!

Συχνὰ πυκνὰ ὅπου κι' ἐγὼ στὸ δρόμο σ' ἀπαντοῦσα,
 πόσαις φοραῖς δὲν πρόφερα μ' ἀγάπη τ' ὄνομά σου,
 πόσαις φοραῖς σὴν θέα σου δὲν ἐφιλοσοφοῦσα,
 γιὰτὶ πολλοὺς ἀντίκρυζα Μπουρδούσηδες σιμά σου,
 γιὰτὶ ὡς ἐξοχώτατο ἀχμάκι σ' ἐκτιμοῦσα,
 ὅταν κι' ἐγὼ συχνὰ πυκνὰ στὸν δρόμο σ' ἀπαντοῦσα!

Ποῦ ἦτο; Ὅχι πολὺ μακρὰν κατέκειτο ἐν τῷ βάθει ὀ-
 ρύγματος τοῦ φαιοῦ Λόφου. Καὶ ἦτο καλῶς ἐκεῖ κρυμμένος,
 προφυλαττόμενος ἀπὸ τὰς σφαίρας, οὐδὲν ἔχων νὰ φοβηθῇ
 ἀπὸ τῶν πολεμίων του ἂν ἦσαν διπλάσιοι.

Ἄλλως καὶ ἂν ἤθελον μάθει ποῦ εὑρίσκετο, πῶς θὰ ἤ-
 δύναντο οἱ Πρώσοι νὰ τὸν συλλάβωσιν; Ἐρισμα αὐτοῦ
 ἦτο τὸ ἀχανές βάραθρον, ὅπου ἡ Ἐρριέτη Δεσιμαίζ ὀλίγον
 ἔλλειψε νὰ κατακρυμνισθῇ, αἱ ἀπειλητικαὶ ἐγκοπαί, ὀδόν-
 τες ἔτοιμοι νὰ διαροῦζωσι τοῦ φρικαλέου ρήγματος.

Ἐκτὸς τοῦ Λυκογιάννη, οὐδεὶς ἐν τῷ κόσμῳ ἠδύνατο νὰ
 συλλάβῃ τὴν μωρὰν ἰδέαν τοῦ νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ τρομερὸν
 τοῦτο ὄρυγμα, ὅπερ ἦγε μέχρι τοῦ κέντρου τοῦ κολοσσαίου
 βράχου.

Ἐν τῷ σπηλαίῳ οἱ στρατιῶται εἶχον εὑρεῖ τὸ πυροβόλον,
 τὴν πυρίτιδα καὶ τὰς σφαίρας. Εὐτελής λεία, ἄθλιον τρῶ-
 πκιον! Δὲν ἐζήτουν οὗτοι αὐτὰ.

Πρὶν ἀπομακρυνθῶσιν, οἱ στρατιῶται ἐξεκένωσαν τὰ ὀ-
 πλα των' αἱ πλευραὶ τοῦ βράχου εἶχον ξεσθῆ ὑπὸ τῶν σφαι-
 ρῶν, ἐξ ὧν τινες μόνον διέσχισαν τὸ λίθον.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

Ἦσουν ὁ αὐτοκράτορας ἐσὺ τῆς ρωμηοσύνης,
 ντεμπέλης γιὰ νὰ περπατῆς, νὰ στέκεσε ντεμπέλης,
 ντεμπέλης ὡς καὶ νὰ μιλῆς, ντεμπέλης γιὰ νὰ κρίνῃς,
 καὶ στὰ κοράκια καὶ ζωῆ καὶ θάνατο νὰ στέλλῃς!
 Φίλος μονάχα τοῦ ραχάτ καὶ τῆς ἐλεημοσύνης,
 ἦσουν ὁ αὐτοκράτορας ἐσὺ τῆς Ρωμηοσύνης.

Τιμὴ καὶ δόξ' ἀληθινὴ στὸ ἔνδοξ' ὄνομά σου,
 τώρα ποῦ μόν' ὀνόματα ἤχουνε δοξασμένα,
 μὰ κρίμα στὸ ἀθλητικὸ αὐτὸ ἀνάστημά σου,
 νὰ μὴν ἀφήσῃς ὡς καὶ σὺ ἀπόγονο κἀνένα,
 νὰ γίνῃ πρέσβυς, στρατηγός, καὶ ὑπουργός φαντάσου,
 καὶ νὰ τιμῆσῃ ἀληθινὰ, Μπουρδούση, τ' ὄνομά σου!

Νὰ τοῦ φορέσουνε σπαθιά, σταυρούς, χρυσὰ γαλόνια,
 νὰ τοῦ προσφέρουν γεύματα, νὰ τὸν φορτάνουν προῖκες·
 στ' ἀριστοκρατικώτερα νὰ χλυμιντρά σαλόνια,
 ἐκεῖ ποῦ ἡ κυρίαίς μας εἶνε κομπῆς σὰ σφῆκες.—
 Νὰ ὀμιλῆ τὰ γαλλικὰ ὁ κύριος αἰώνια,
 καὶ νὰ φορῆ μονύελο, σταυρούς, σπαθιά, γαλόνια.

Κι' ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ στιγμή γιὰ νὰ τὰ κακαρώσῃ,
 νὰ τρέξουν ὄλοι οἱ γιατροὶ εἰς τὸ προσκέφαλό του,
 νὰ θέλουν ὄλοι καὶ καθεὶς τὸν ἄρρωστο νὰ σώσῃ,
 κι' ἓνας νὰ ψάχνῃ τὴν κοιλιὰ καὶ ἄλλος τὸ μυαλό του.
 Μόνος αὐτὸς μέσ' τοὺς πολλοὺς νὰ πάρῃ καὶ νὰ δώσῃ,
 ὡς ποῦ νὰ ἔλθῃ ἡ στιγμή γιὰ νὰ τὰ κακαρώσῃ.—

Καὶ τότε τί προγράμματα, τί τελεταὶ, τί θρῆνοι,
 τί μουσικαῖς, τί στέφανοι, καὶ πόσα ἐλεγεῖα,
 τί λόγοι ἀτελεῖωτοι, τί δάφναι, τί μυρσίνη,
 λιθάνια, ψάλταις, θυμιατὰ, κερὰ καὶ μαυσαλεῖα!
 Ὡ φαντασθῆτε τὸ κακὸ ποῦ ἠθελε νὰ γίνῃ,
 καὶ τότε τί προγράμματα, τί τελεταὶ, τί θρῆνοι!

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

Γ'

Η ΣΗΜΑΙΑ

Ἡ ὀλεθρία μάχη τῆς 1 Σεπτεμβρίου 1870, ἥτις ὡς ἄμε-
 στον συνέπειαν ἔσχε τὴν παράδοσιν τοῦ Σεδᾶν, δεινῶς ἐπληξε
 τὴν καρδίαν τῆς καταβεβλημένης Γαλλίας.

Στρατὸς ὀλόκληρος γαλλικὸς, αἰχμάλωτος, ἠναγκασμένος
 νὰ ἐγκαταλείψῃ εἰς τὸν ἐχθρὸν τὰς ἀποσκευὰς αὐτοῦ, τοὺς
 ἵππους του, τὸ πυροβολικόν, τὰ ὄπλα, τὰς σημαίας του ὦ!
 ἦτο φοβερὰ καταστροφή!

Πολλοὶ ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται ἐκλαίον τῇ ἡμέρᾳ
 ἐκείνῃ ὑπὸ θλίψεως καὶ συγκεκρατημένης λύσσης.

Ὡ, ἐὰν ἀφίνετο ἡ ἐλευθερία τῆς ἐκλογῆς εἰς τοὺς γεν-
 ναίους τούτους, θὰ προὔτιμων νὰ κατασφαγῶσι πάντες ἢ νὰ
 παραδοθῶσιν. Ἄλλ' ἐγένετο συνθηκολογία ἠναγκάσθησαν
 νὰ ἐγκαρτερήσωσι καὶ νὰ ὑποφέρωσιν.

Αὐτὰ δὲν σὲ ξιππάζανε, ντεμπελχανᾶ Μπουρδούση!
 Ξεψύγισες καὶ πέρασε βουβὰ ὁ θάνατός σου,
 δὲν ἔβρεθηκ' ἕνας ποιητῆς τὴν λύρα του νὰ κρούσῃ,
 κι' οὔτε στεφάνι ἐβάλανε στὸ νεκροκράββατό σου.
 Μιὰ δὲν ἐβρέθηκε ψυχὴ μὲ δάκρυα νὰ σὲ λούσῃ,
 σὰν νὰ μὴν ἦσουνε καὶ συ μέγα: ἀνὴρ, Μπουρδούση.

Καραδίδας.

ΤΩΡΑ Π' ΑΡΧΙΖ' Η ΑΝΟΙΞΙ

Τώρα π' ἀρχίζ' ἡ Ἄνοιξι νὰ γλυκοκελαδῇ,
 καὶ ὁ χειμῶνας ἔφυγε μακριὰ, σὲ ἄλλα μέρη,
 ποῦ βγαίνει τὸ τραντάφυλλο κι' ἀνθίζει τὸ κλαδί
 καὶ ἡ λευκιὲς ἀμυγδαλιὲς μνηοῦν τὸ καλοκαίρι·
 τώρα ὅπου γιὰ ἔρωτα κάθε πουλι λαλεῖ
 καὶ ὅλα καλοκαιρινὴ μυρίζουν εὐωδία,
 ἀρχίζουνε κι' οἱ ἄνθρωποι, γι' ἀπόλαυσι τρελλοί,
 τὸν δρόμο τοῦ καλοκαιριοῦ ν' ἀνοίγουνε μὲ βία.

Παντοῦ προετοιμάσματα, καὶ κόποι καὶ δουλιές
 γιὰ ταῖς μεγάλαις ἐσρταῖς ποῦ αὔριο θ' ἀρχίσουν,
 ὅταν ἐδῶ θὰ γλυκαθοῦν καὶ πάλιν ἡ νυχτιές
 καὶ εὐμορφιὲς μαγιάτικες τὴν πόλιν μας στολίσουν.
 Γιατ' ἡ Ἀθήνα μοναχὰ τὸ καλοκαίρι ζῆ,
 καὶ πρέπει ὅλα νὰ ἔβρεθοῦν λοιπὸν ἐτοιμασμένα,
 καθὼς καὶ πρὶν νὰ γεννηθῇ ἀκόμα τὸ παιδί
 τὰ ἄσπρα του φορέματα εἶναι καιρὸ σιαγμένα.

Ἐν τούτοις ὑπῆρχον πολλοὶ μὴ θελήσαντες ν' ἀποδε-
 χθῶσι τοὺς ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ ἐπιβληθέντας ὄρους. Οὕτως, ἐν
 μέσῳ ποικίλων κινδύνων διήλθον τὰς πρωσσικὰς γραμμάς
 καὶ κατῴρωσαν οἱ μὲν νὰ ἐνωθῶσιν ἐν Μεζιέρ, οἱ δὲ νὰ
 μεταβῶσιν εἰς Βέλγιον διὰ τῶν στενωπῶν τῶν δασῶν.

Εἰς ὅποιαν οἰκτρὰν κατάστασιν εὐρίσκοντο ὅμως οἱ ἀτυ-
 χεῖς οὗτοι στρατιῶται! Ἐξῆσθηνημένοι ὑπὸ τῶν κακου-
 χιῶν, τετριμμένα φέροντες πέδιλα καὶ ρακενδύται, ὠχροί,
 τοὺς ὀφθαλμοὺς καταπεποννημένους, διψῶντες, πεινῶντες,
 κατάκοποι, μόλις ὑποστηριζόμενοι ὑπὸ διασωζομένου ἔχνου
 δραστηριότητος καὶ θελήσεως, ἔβαινον βραδέως, συρόμενοι
 ἐπὶ τοῦ ἐδάφους!

Εἰς δεκακισχιλίους ὑπολογίζονται οἱ εἰς Μεζιέρ φθάσαν-
 τες καὶ εἰς πλείους τῶν πεντακισχιλίων οἱ κατορθώσαντες
 νὰ καταφύγωσιν εἰς Βέλγιον. Ἐκινδύνευσαν τὴν ζωὴν αὐτῶν
 ὅπως μὴ ὑποστῶσι τὸ αἶσχος τῆς αἰχμαλωσίας καὶ ὅπως
 δυνηθῶσι νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὰς τάξεις τῶν ἀμυντόρων τῆς
 πατρίδος.

Ἡμέραν τινα τοῦ Ὀκτωβρίου νέος τις, φέρων παχέα πε-
 ταλωμένα πέδιλα καὶ γάντιον χωρικοῦ, εἰσῆλθεν εἰς τὰ γρα-
 φεῖα τοῦ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργείου ἐν Τούρ, κρα-
 τῶν τὸν πῖλον εἰς χειράς του.

Ἐκ πρώτης ὄψεως τὸ ἄρρενωπὸν καὶ ὠραῖον, ὠχρὸν καὶ
 ἰσχνὸν αὐτοῦ πρόσωπον ἐφείλκυε τὴν συμπάθειαν. Τὸ βλέμμα

Πέρα ἐκεῖ, ποῦ ὁ Ἰλισσὸς, μὲ φίκια βρωμερὰ
 κατακυλᾷ τὰ ἤσυχα καὶ σιγανὰ νερά του,
Παράδεισος ἀνοίγεται μὲ δένδρα, μὲ νερά,
 μὲ ταῖς γλυκιὰς του μυρουδιὰς καὶ μὲ τὰ θεάτρα του.
 Ἐκεῖ μεθαῦριο, ἐκεῖ στὰ δένδρα τὰ πυκνὰ
 ποῦναι γιὰ μας τὴν ἀνοιξὶ ριπίδια καὶ ὀμβρέλλαις,
 πόσοι ἀγγέλοι ἄρά γε δὲν θ' ἄρχονται συχνὰ,
 μὲ τὴ μορφή ποῦ ἔχουνε στὴ γῆ μας ἡ κοπέλες;

Ποῖός ξέρει στὸν Παράδεισο αὐτὸν τί θὰ γενῆ! . . .
 Πόσοι ἐκεῖ δὲν θάβρουνε τὸν γύλακ' Ἄγγελόν των
 καὶ πόσοι ἄλλοι θ' ἄρα γε, πειὸ ἴλιγο ἱκανοί,
 χωρὶς νὰ θένε δὲν θὰ βροῦν ἐκεῖ τὸν δαμόλό των;
 Πόσα λογάκια ἄρά γε γλυκὰ καὶ σιγανὰ
 μὲς στὴ γλυκιὰ τῆς μουσικῆς φωνῆ δὲν θὰ χαθοῦνε,
 καὶ πόσα ἄρά γε φιλιὰ, ἐκεῖ, στὰ σκοτεινὰ,
 μέσα στῆς νύχτας τῆ σκιά δὲν θεν' ἀφανισθοῦνε;

Παντοῦ προετοιμάσματα καὶ κόποι καὶ δουλειές . . .
 Πειὸ πέρα ἕνα φρούριο τὸ γέρο-Μετζ-ὑψοῦται,
 ὅπου, ποῖός ξέρει ἄρά γε, μὲ δόντια καὶ κοιλιές
 ὡς πόσαις μάχαις . . . στὸ φαί μονάχα . . . θὰ δοθοῦνε;
 Καὶ πάλιν ποῖός ἔμπορεῖ νὰ πῆ, ἐκεῖ μὲς στὰ νερά,
 ποῦ φέρνει ὁ Δαμασκηνὸς ἀπὸ τὸν Φαληρέα,
 τί ναυμαχιὰς θὰ δοθοῦν ἀπάνω . . . στὴ ξηρὰ,
 μὲ ὅπλα . . . μοναχὰ ἀφροῦς ἀπὸ κορμιὰ ὠραῖα;

Πόσες καρδοῦλες ἄρά γε κτυποῦνε μὲ καὶμὸ
 γιὰ ταῖς ὠραῖες φορεσιὰς π' ἀπ' ἔξω περιμένουν,
 καὶ πόσες ἄλλες ἄρά γε προσμένουν τὸν Συρμὸ
 νὰ κόβουνε φορέματα ποῦ καὶ στὴ Βιέννα μπαίνουν;
 Πόσες παρθέναις ἄρά γε στὴ σπητικῆ γωνιὰ
 μονάχαις, σὰν ἴφτωχότεραις, ταῖς ρόμπαις των κεντοῦνε

του ἐξέφραξε βαθεῖαν ὀδύνην, τὰ δὲ χεῖλη του πικρίαν τινα
 καὶ θλίψιν.

— Τί ζητεῖτε, κύριε; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ ὑπάλληλος πρὸς
 ὃν ἀπετάθη.

— Κύριε, ἀπήντησεν, εἶμαι στρατιώτης, ἤμην ἐν Σεδάν,
 ἔρχομαι ἐκ Βελγίου.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ ὑπάλληλος, ὅστις ἐφάνη οὐδόλως ἐκ-
 πλαγεῖς.

Καθ' ἐκάστην ἀξιοματικοὶ καὶ στρατιῶται διαφυγόντες
 ἐκ Σεδάν παρουσιάζοντο εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τῆς κυβερνήσεως
 τῆς ἐθνικῆς ἀμύνης.

— Εἰς ποῖον ὄπλον ἀνήκεις; ἠρώτησεν ὁ ὑπάλληλος.

— Εἰς τὸ ἵππικόν.

— Τότε δὲν πρέπει ν' ἀποταθῆς ἐνταῦθα, εἶπεν ὁ ὑ-
 πάλληλος ἐγειρόμενος, ἀκολούθησέ με, θὰ σὲ ὀδηγήσω.

Ἐξῆλθον τοῦ γραφείου, ἀνῆλθον εἰς τὸ δεῦτερον πάτω-
 μα, διήλθον στενὸν διάδρομον, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὁποῖου ὁ
 ὑπάλληλος ἤνοιξε θύραν τινα καὶ ἀνήγγειλε τὸν νέον διὰ
 τῶν λέξεων τούτων.

— Ἐνας στρατιώτης τοῦ ἵππικου διαφυγὸν ἐκ Σεδάν

Ἄμετώς σχεδὸν θύρα τις ἤνοιξεν ἐνώπιον τοῦ στρατιώ-
 του, ὅστις εἰσῆλθον εἰς αἶθουσαν ἐνθα εὐρίσκοντο κατὰ τὴν
 στιγμὴν ἐκείνην τέσσαρες ἀνώτεροι λειτουργοὶ τοῦ κράτους,
 ὧν ὁ εἰς καθοστηκυίας ἡλικίας, φέρων ταινίαν παρασήμου

καὶ πόσα ρούχα ἄρά γε ἀπὸ λεπτὰ πανιά,
τὴν ὥρα ποῦ θὰ φορεθοῦν μὲ πόθο λαχταροῦνε;

Πόσοι δανυθῆδες πλούσιοι σὲ τρέλλα καὶ λεπτὰ,
παραγγελιῆς δὲν ἔδωκαν στοὺς ράφταις ἀπὸ τώρα,
καὶ πόσοι ἄρά γ' ἀπ' αὐτοὺς μετροῦν μὲ τὰ λεπτὰ
πότε νὰ ῥθῆ ἢ ποθητὴ ποῦ θὰ τὰ βάλλουν ὥρα;
Πόσοι ποῦ τᾶχουν ἔτοιμα, μὲ πόζα βασιλιχὰ,
μπροστὰ εἰς τὸν καθρέπτην τῶν τὰ βάνουν καὶ τὰ βγάλουν,
καθὼς ἐκεῖνα τὰ μωρὰ, ποῦ πρὶν τὴν πασχαλιὰ,
τὰ ὠμορφα τζουρέκια τῶν τὰ γλύφουν, τὰ δαγκάνουν;

Παντοῦ προετοιμάσματα καὶ κόποι καὶ δουλειῆς
γιὰ ταῖς μεγάλαις ἑορταῖς ποῦ αὔριο θ' ἀρχίσουν,
ὅταν ἐδῶ θὰ γλυκαθοῦν καὶ πάλιν ἢ νυχτιῆς
καὶ ὠμορφιῆς μαγιάτικες τὴν πόλι μας στολίσουν.
Γιατ' ἢ Ἀθίνα μοναχὰ τὸ καλοκαίρι ζῆ
καὶ πρέπει ὅλα νὰ βρεθοῦν λοιπὸν ἔτοιμασμένα,
καθὼς καὶ πρὶν νὰ γεννηθῆ ἀκόμα τὸ παιδί
τὰ ἄσπρα του φορέματα εἶναι καιρὸ σιαγμένα.

Σμυρναῖος.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Σκέψεις γραμματοκομιστοῦ.

Μία γυναῖκα ἐλαφρῶν ἡθῶν εἶνε ἐπιστολικὸν δελτάριον,
τοῦ ὁποῦ ἕκαστος δύναται νὰ λάβῃ γνώσιν.

Μία γυναῖκα ἐνάρετος εἶνε ἐπιστολὴ ἐπὶ συστάσει, ἢ ὁ-
ποία δὲν παραδίδεται παρὰ εἰς ἓν μόνον πρόσωπον, τὸ ὁ-
ποῖον ἔχει ἀδιαφιλονείκητα δικαιώματα νὰ τὴν ἀνοίξῃ.

Ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ :

Καθηγητῆς. Τί ἐστὶ ἐπικαρπία;

Ἐξεταζόμενος. Ἐπικαρπία εἶνε... νά! π. χ. τὰ παντα-
λόγια!... ἀλλ' αὐτὸ εἶνε οἶονεὶ ἐπικαρπία...

(ἱστορικόν).

Φίλος τοῦ Ἀγαθοπούλου λαμβάνει γράμμα μὲ μαύραις
βούλαις· ὁ Ἀγαθόπουλος ἐρωτᾷ νὰ μάθῃ διατί τὸ γράμμα
ἔχει πένθος.

Τότε ὁ Ἀγαθόπουλος :

«Μὰ γιατί δὲν ἔβαλε καὶ μαῦρο γραμματόσημο;»

Μία Κυρία, περὶ ἄλλης Κυρίας... χήρας...

— Ἀπὸ τὸν πολὺ καῦμὸ ποῦ τῆς ἄφησεν ὁ ἄντρας της
ὅλα τὰ ἔβαψε μαύρα: τὸ σπῆτι της, τὰ φουστάνια της,
καί... τὰ μαλλιά της.

Διάλογος μεταξὺ κόρης καὶ μαμᾶς, θεωμένων καὶ τῶν
δύο πλούσιον κοπέτσι :

— Καλὲ, μαμὰ, γιατί ἓνα μονάχα πετεινὸς καὶ τόσαις
πολλαῖς κόταις; Ὅλαις αὐταῖς εἶνε γυναῖκες του;

Ἡ μητέρα, ἥτις δὲν θέλει νὰ μπᾶσῃ τὴν κόρην της εἰς
τὰ μυστήρια τῆς πολυγαμίας,

ἐν τῇ κιμβοδόχῃ τοῦ στρατιωτικῶς κομβωμένου ἐπενδύτου
του, ἐφαινετο ὅτι ἦτο στρατηγός.

Δι' ἐνὸς ταχεοῦ βλέμματος οἱ τέσσαρες οὗτοι ἄνδρες ἐ-
ξήτασαν τὸν νέον.

Ὁ τὴν ταινίαν τοῦ παρασήμου τῆς Λεγεώνας τῆς τιμῆς
φέρων, ὅστις ἦτο προφανῶς ἀνώτερος τῶν λοιπῶν, ἔλαβε
τὸν λόγον.

— Καὶ λοιπὸν, φίλε μου, εἶπε μετὰ γλυκύτητος καὶ τι-
νος συμπαθείας, εὐρίσκεισο ἐν Σεδάν.

— Μάλιστα κύριε.

— Εἰς ποῖον σύνταγμα;

— Εἰς τὸ δέκατον τῶν δραγόνων τῆς ταξιαρχίας Μισέλ.

— Τί βαθμὸν ἔχεις;

— Καταλυματίας.

— Ἄ!

Καὶ οἱ τέσσαρες ἄνδρες ἀντιήλαξαν βλέμμα μετ' ἐκ-
πλήξεως. Ἐκ τῆς στάσεως τοῦ νέου, ἐκ τοῦ διακεκριμένου
αὐτοῦ ἐξωτερικοῦ ἐνόμισαν ὅτι ἦτο ἀξιωματικὸς.

— Ὀνομάζομαι Ἰάκωβος Γρανδὲν, ἐπανελάβην ὁ στρα-
τιώτης, ἐγεννήθην ἐν Μαρεῖλ τῶν Βοσγίων, εἰς τὸ διαμερί-
σμα τοῦ Ἐπινάλ.

— Κάλλιστα. Καὶ τώρα τί ζητεῖς;

— Κύριε, ἐπανελάβην ὁ Ἰάκωβος διὰ φωνῆς ὑποτρομύ-
σης ἐκ συγκινήσεως καὶ δακρῶν. Ζητῶ νὰ μοῦ δοθοῦν νέα

ὄπλα καὶ νὰ σταλῶ πάλιν ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. Ἀδιάφορον
ἂν ἦμαι εἰς τὸ ἵππικὸν ἢ τὸ πεζικὸν, εἰς ἀρχαῖον σύνταγμα
ἢ εἰς τὴν μεταβατικὴν φρουρὰν· ἀρκεῖ νὰ μπορέσω νὰ πολε-
μίσω ἀκόμη.

— Καλὰ. Ἀλλὰ θέλεις νὰ τηρήσῃς τὸν βαθμὸν σου,

— Βεβαίωτατα, κύριε· ἐὰν ὁμως ὑπάρχῃ κανὲν ἐμπόδιον
δι' αὐτὸ τότε θὰ καταταχθῶ ὡς ἀπλοῦ στρατιώτης.

— Δὲν δυνάμεθα ν' ἀφαιρέσωμεν τὸν βαθμὸν σου, οὔτε
τὰ πρὸς προβιβασμὸν δικαιώματά σου. Τοῦτο θὰ τὰ ἐξε-
τάσωμεν σπουδαίως σήμερον ἀμέσως καὶ θὰ λάβῃς ἀπάντησιν.

— Τί γενναῖον παλληκάρι! εἶπεν εἰς τῶν λειτουργῶν
εἰς τὸ οὖς τοῦ πλησίον του καθημένου. Ἐπειτα ἔσυρε τὸ
σχοινίον κώδωνος. Βίς ὑπάλληλος ἐνεφανίσθη.

— Ἴδου, εἶπεν αὐτῷ, ὁ καταλυματίας Ἰάκωβος Γραν-
δὲν τοῦ 10 συντάγματος τῶν δραγόνων. Διὰ τῶν πληρο-
φοριῶν, τὰς ὁποίας θὰ σᾶς δώσῃ ὁ ἴδιος, θὰ καταγράψῃτε
τὰς ὑπηρεσίας του. Ἀλήθεια, καταλυματία, προσέθηκε
στρεφόμενος πρὸς τὸν Ἰάκωβον, ἔχεις χραήματα;

— Ἐγὼ ἀκόμη ὀλίγα, κύριε.

— Καλὰ. Θὰ ἐπιστρέψῃς ἐδῶ αὔριον τὸ πρωί.

Καὶ τῷ ἔνευσε ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ὑπάλληλον.

— Πρὶν ἀποσυρθῶ, κύριοι, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, ἔχω νὰ σᾶς
ἐγγχειρίσω κάτι τι, τὸ ὁποῖον ἐπιμελῶς καὶ εὐλαβῶς ἐφύλαξα.

(Ἀκολουθεῖ)